

РЕШЕНИЕ

№ 726

гр. София, 10.02.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XXI КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 15.01.2021 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Петя Стоилова

ЧЛЕНОВЕ: Силвия Димитрова

Атанас Николов

при участието на секретаря Албена Илиева и при участието на прокурора Емил Георгиев, като разгледа дело номер **10969** по описа за **2020** година докладвано от съдия Петя Стоилова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 и сл. от АПК, вр. чл. 63 от ЗАНН.

Образувано е по касационна жалба от С. Г. Ф., чрез адв. Т. Я., срещу Решение от 28.09.2020 г. на Софийски районен съд /СРС/, НО, 103-ти с-в, постановено по н.а.х.д. № 582/2019 г. по описа на СРС, с което е потвърдено Наказателно постановление /НП/ № Р-10-1010/15.11.2018 г., издадено от заместник-председателя на Комисия за финансов надзор /КФН/, ръководещ Управление „Надзор на инвестиционната дейност“. С НП на касатора е наложено административно наказание „глоба“ в размер на 20 000 лв. на основание чл. 221, ал. 5 от Закон за публичното предлагане на ценни книжа /ЗППЦК/ за извършено нарушение на чл. 114а, ал. 4, изр. трето, вр. с чл. 114, ал. 2, вр. с чл. 114, ал. 7, т. 3 и чл. 114, ал. 7, т. 2 от ЗППЦК.

С жалбата се навеждат основания за отмяна на атакуваното решение като неправилно и незаконосъобразно, постановено в нарушение на материалния закон и съдопроизводствените правила. Искане след неговата отмяна да бъде отменено и НП, алтернативно делото да бъде върнато за ново разглеждане от друг състав на СРС. На първо място, се твърди, че Ф. не е участвала при вземане на решението, а подписът ѝ в протокола за проведено заседание удостоверява единствено присъствието ѝ. На следващо място, дори да се приеме, че формално е участвала при вземане на решението, нейният глас не е бил решаващ, поради което при отчитане целта на закона следва да се приеме, че не е осъществен състава на чл. 114а от ЗППЦК.

Поддържа, че стойността на сделката е в размер на 0.1 % от активите на дружеството, поради което от нея не могат да произтекат последици с висока степен на обществена опасност, още повече че заемът е върнат предсрочно заедно с лихви. Претендира освобождаване от административнонаказателна отговорност с прилагане на разпоредбата на чл. 28 от ЗАНН.

В проведено по делото открито съдебно заседание касаторът се представлява от адв. Я., която поддържа жалбата. Претендира разноси по представен списък.

Ответникът се представлява по делото от юриконсулт Г., който оспорва жалбата. Представя писмени бележки от юриконсулт Б. Г. с подробни аргументи за нейната неоснователност. Претендира юриконсултско възнаграждение. Възражава срещу присъждането в полза на насрещната страна на адвокатско възнаграждение над минималния размер, установен с Наредба № 1 от 2004 г.

СГП изразява становище за неоснователност на жалбата.

Административен Съд С. – град, XXI касационен състав, като прецени събраните по делото доказателства и наведените касационни основания, прилагайки нормата на чл. 218 от АПК, приема за установено от фактическа и правна страна следното:

Касационната жалба е депозирана от надлежна страна в законоустановения срок в изпълнение на разпоредбата на чл. 211, ал.1 от АПК, поради което същата е процесуално допустима.

Разгледана по същество жалбата е неоснователна.

За да постанови атакуваното решение, районният съд е събрал писмени доказателства и гласни доказателствени средства, въз основа на тях е установил следната фактическа обстановка от значение за случая:

Във връзка със Заповед № 346 от 17.10.2017 г. на заместник - председателя на Комисия за финансов надзор /КФН/, ръководещ управление „Надзор на инвестиционната дейност“ от служители на КФН била извършена проверка на [фирма], при която бил проверен тримесечен финансов отчет за дейността му за четвъртото тримесечие на 2017 г. В резултат било установено, че в отчета за финансовото състояние на дружеството за периода, приключващ на 31.12.2017 г., са осчетоводени текущи вземания от свързани лица, които възлизат на 1 846 хил. лв., като 31 000 лева са вземания към други свързани лица, в това число предоставен краткосрочен заем в размер на 31 хил. лв. при годишна лихва 5 % със срок на погасяване до 22.06.2018 г., без да е оповестена информация за насрещната страна по сделката. След допълнително представяне на информация от дружеството проверяващите установили, че на 22.12.2017 г. в [населено място] публичното дружество [фирма], представлявано от изпълнителния директор В. М., в качеството на заемател, сключило договор за паричен заем с [фирма], представлявано от С. Ф. – управител, и К. З. - прокурист, в качеството му на заемополучател. Видно от преводно нареждане за кредитен превод, на 22.12.2017 г. [фирма] е наредило сума в размер на 31 000 лв. в полза на [фирма], като основание за извършения превод е посочено „съгласно договор за паричен заем“.

В тази връзка е направена проверка за нормативното съответствие на сключената сделка с разпоредбата на чл.114, ал. 1, т. 3 от ЗППЦК, като приложимия праг е 1/3 от активите на [фирма]. От представените документи в КФН проверяващите констатирани още че активите на [фирма] съгласно последния изготвен одитиран годишен финансов отчет за третото тримесечие на 2017 г. активите са в размер на 32 335 хил. лв. Било установено, че сделката, в резултат на която възникват вземания на

публичното дружество, не превишава прага по чл. 114, ал. 1, т. 3 от ЗППЦК, поради което е извършена проверка за спазване на изискването на чл. 114, ал. 2 от ЗППЦК, при която е установено участие в сделката на заинтересовано лице по смисъла на чл. 114, ал. 7, т. 3 във вр. с чл. 114, ал. 7, т. 2 от ЗППЦК. Установено било съгласно Протокол от съвместно заседание на Надзорния и Управителния съвет на [фирма] от 22.12.2017 г., че Ф. е участвала във вземането на решение, с което предварително е одобрено извършването на сделка - Договор за паричен заем от 22.12.2017 г., като е имала качеството на заинтересовано лице по смисъла на чл. 114, ал. 7, т. 3, във вр. с чл. 114, ал. 7, т. 2 от ЗППЦК с оглед качеството ѝ на член на Управителния съвет на [фирма], като същевременно е била управител и представляващ заемополучателя [фирма], в което дружество Ф. притежава пряко и непряко чрез [фирма] 100% от капитала му. Същата е подписала протокола от заседанието, на което е взето решение за отпускане на този заем. При тези факти проверяващите констатирани, че с участието при вземане на решение за отпускане на заем на [фирма] Ф. е нарушила разпоредбата на чл. 114а, ал. 4, изречение трето, във вр. с чл. 114, ал. 2, във вр. с чл. 114, ал. 7, т. 3, във вр. с чл. 114, ал. 7, т. 2 от ЗППЦК. За това нарушение служител на КФН съставил против Ф. АУАН № Р-06-466/18.05.2018 г., връчен на същата дата и подписан от последната. Въз основа на така съставения акт от заместник-председателя на Комисията за финансова надзор /КФН/, ръководещ управление „Надзор на инвестиционната дейност“ е издадено Наказателно постановление № Р-10-1010/15.11.2018 г., с което на касатора на основание чл. 221, ал. 5 от Закон за публичното предлагане на ценни книжа е наложено административно наказание „глоба“ в размер на 20 000 /двадесет хиляди/ лв.

За да потвърди НП, въззивният съд е приел, че нарушението е доказано, като е съставомерно по посочената в НП квалификация, не са допуснати нарушения при издаване на АУАН и НП, включително е спазен срокът по чл. 34, ал. 1 от ЗАНН за образуване на административнонаказателно производство, а освен това не са налице основания за прилагане на чл. 28 от ЗАНН и освобождаване на нарушителя от отговорност поради маловажност на случая.

Така постановеното решение е правилно и не страда от релевираните с жалбата пороци.

Между страните не се спори, че С. Ф. е член на Управителния съвет на [фирма] и в същото време притежава 100 % от капитала на [фирма] чрез дружеството [фирма]. Безспорно е също така, че между [фирма] и [фирма] е сключен договор за заем, при който С. Ф. се явява заинтересовано лице по смисъла на чл. 114, ал. 7, т. 3, във връзка с т. 2 от ЗППЦК предвид участието ѝ в двете дружества. Поради това по отношение на тази сделка е приложима нормата на чл. 114, ал. 2 от ЗППЦК, съгласно която „сделките на публично дружество с участие на заинтересовани лица, извън посочените в ал. 1, подлежат на предварително одобрение от управителния орган на публичното дружество“. В тази връзка е взето решение на Общо събрание на Управителния и Надзорния съвет на [фирма] за предоставяне на заем на [фирма], при което е участвала и жалбоподателката Ф.. Видно от приложено към преписката копие на Протокол от съвместно заседание на Надзорния и Управителния съвет на [фирма] от 22.12.2017 г., решението за отпускане на заем на посоченото дружество е взето с единодушие, като Ф. се е подписала под самото решение. В тази връзка неоснователни се явяват възраженията, че с подписа си същата е удостоверила присъствие на заседанието, но не е участвала в гласуването. На първо място, изрично

е посочено, че решението е взето с единодушие, което може да бъде тълкувано единствено като единодушие от всички членове, присъствали на заседанието, а не от всички членове с право на глас. На следващо място, подписа си Ф. е положила под съдържанието на решението, а не под присъствен списък, който е поместен преди решението и в него изрично е посочена и последната. Като е участвала при вземане на решение относно сключване на сделка – договор за заем, в хипотезата на чл. 114, ал. 7, т. 3, във вр. с т. 2 от ЗППЦК Ф. е нарушила императивната разпоредба на чл. 114а, ал. 4, изр. трето от ЗППЦК /в относимата редакция ДВ, бр. 103 от 2012 г., изм. и доп. - ДВ, бр. 62 от 2017 г./, съгласно която „заинтересованите членове на управителния орган на публичното дружество не участват във вземането на решения по чл. 114, ал. 2 и 3“. Настоящият касационен състав счита, че тълкуването на нормата на чл.114а, ал. 4 от ЗППЦК установява абсолютна забрана за заинтересованите лица да упражняват правото си глас при вземането на решения, т.е да гласуват, дори в случаите, когато техният глас не е решаващ за резултата от гласуването, тъй като това не е изрично предвидено от законодателя, а правоприлагащите органи нямат правомощие да дописват закона. Обратното би означавало да се тълкува против волята на законодателя императивна правна норма, която урежда обществени отношения от значение за опазване на средствата на публичните дружества. Следователно, не е относимо дали гласът на Ф. е решаващ или не е за вземането на процесното решение за отпускане на заем.

Съставът на нарушението и санкционната норма са поместени в разпоредбата на чл. 221, ал. 5 от ЗППЦК в редакцията от ДВ, бр. 62 от 2017 г., която предвижда отговорност за извършване или допускане на нарушение на чл. 114а, ал. 4 от ЗППЦК. В случая нарушението е под формата на извършителство, като същото е формално и за съставомерността му е ирелевантно дали са настъпили вредни последици, поради това съдът намира, че извършеното от Ф. деяние представлява административно нарушение с посочената в НП правна квалификация.

Не е елемент от фактическия състав стойността на сделката, поради което са неотносими към законосъобразността на НП, включително относно приложението на чл. 28 от ЗАНН, доводите на касатора, че предоставеният заем представлява едва 0.1 % от активите на дружеството заемател. Неотносимо е и обстоятелството, че заемът е върнат предсрочно и от него са произтекли благоприятни последици за [фирма] под формата на лихви.

Поради това не е налице хипотезата по чл. 28 от ЗАНН, като извършеното не разкрива по-ниска степен на обществена опасност от останалите нарушения от този вид. Наложена е глоба в минимален размер, именно защото са съобразени всички смекчаващи вината обстоятелства. Следва да бъде отбелязано, че законоустановената санкция е в широк диапазон, като нейният максимум е в размер на 50 000 лв.

Поради изложеното настоящата касационна инстанция намира обжалваното съдебно решение за валидно и допустимо като постановено от законен съдебен състав по подадена в срок жалба срещу подлежащ на обжалване санкционен акт – НП, и в същото време правилно като постановено в съответствие с материалния закон и при спазване на процесуалните правила. Не се констатирали наведените с жалбата касационни основания за неговата отмяна, поради което същото следва да бъде оставено в сила.

При този изход на спора и с оглед своевременно заявената претенция от процесуалния представител на ответника съдът дължи присъждане в полза на последния на разноски

за юрисконсултско възнаграждение в размер на 100 лв. на основание чл. 63, ал. 3 и ал. 5, във връзка с чл. 27е от Наредба за заплащането на правната помощ.

Водим от горното и на основание чл. 221, ал. 2 АПК, вр. чл. 63, ал. 1, изр. 2 ЗАНН, Административен съд София - град, XXI - ви касационен състав

Р Е Ш И:

ОСТАВЯ В СИЛА Решение от 28.09.2020 г. на Софийски районен съд, НО, 103-ти състав, постановено по н.а.х.д. № 582/2019 г. по описа на СРС.

ОСЪЖДА С. Г. Ф. да заплати на Комисията за финансов надзор сумата от 100 /сто/ лева, представляваща юрисконсултско възнаграждение.

РЕШЕНИЕТО е окончателно и не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.